

Debreceni Ítéltábla
Mf.I.50.071/2024/12.

A Debreceni Ítéltábla a személyesen eljáró Felperes1 (Cím2) felperesnek, a dr. Czimre Zsuzsanna ügyvéd ügyintézője mellett a Mészáros Ügyvédi Iroda (Cím7) által képviselt Alperes1 (Cím1) alperessel szemben a munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményei iránt indított perében a Miskolci Törvényszék 7.M.70.091/2023/46. számú ítélete ellen a felperes 51. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy az alperes javára megítélt 727 075 (hétszázhuszonhétezer-hetvenöt) Ft elsőfokú perköltség megfizetésére részletfizetést engedélyez. Ennek alapján a felperes köteles a jogerős ítélet kézhezvételét követő hónaptól kezdődően, kilenc hónapon keresztül és minden hónap 10. (tizedik) napjáig 72 700 (hetvenkétezer-hétszáz) Ft-ot, míg a tizedik hónapban ugyancsak a hónap 10. (tizedik) napjáig 72 775 (hetvenkétezer-hétszázhetvenöt) Ft-ot megfizetni az alperes részére azzal, hogy bármely részlet megfizetésének elmulasztása esetén az egész hátralékos tartozás esedékessé válik.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 88 900 (nyolcvannyolcezer-kilencszáz) Ft másodfokú perköltséget. Megállapítja, hogy 48 000 (negyvennyolcezer) Ft fellebbezési eljárás illeték az állam terhére marad.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes 2021. augusztus 6. napjától kölcsönzött munkavállalóként, majd 2022. június 1. napjától határozatlan időre szóló munkaszerződés alapján állt az alperes alkalmazásában operátor II. munkakörben. A felperes az (MUNKAHELY)en dolgozott.

[2] A felperes minden esetben közösségben – egy légtérben, egymás mellett több, mint öt munkavállalóval együtt – végzete a munkáját, az alperesnél nem volt lehetőség zárt irodában, egyedül történő munkavégzésre. Ugyancsak közösségi térnek minősült az öltöző és az étkező is.

[3] A felperes gyógyszerek szedése nélkül nem alkalmas a közösségben való munkavégzésre. A kollégái felé tanúsított magatartására és az emiatt történt meghallgatáson elhangzottakra tekintettel öt soron kívüli foglalkozás-egészségügyi vizsgálatra küldte el az alperes. A felperes akkoriban nem szedte a számára felírt gyógyszereket.

[4] A foglalkozás-egészségügyi orvos a 2022. november 24. napján kelt elsőfokú munkaköri orvosi alkalmassági véleményében a felperest nem találta alkalmasnak a munkakörére.

[5] A felperes nem fogadta el a véleményt, ezért beutalásra került a másodfokú munkaköri orvosi alkalmassági vizsgálatra, amelyet azonban nem végeztek el, illetve arról dokumentáció nem lelhető fel. A foglalkozás-egészségügyi orvos arról tájékoztatta az alperest, hogy a felperes törzskartonja a másodfokú hatóságtól visszaérkezett és az elsőfokú vélemény maradt érvényben.

[6] Az alperes 2022. december 16. napján felmondással szüntette meg a felperes munkaviszonyát, az indokolás szerint a munkaviszony megszüntetésére a munkavállaló képességével, egészségi állapotával összefüggő okból került sor. A foglalkozás-egészségügyi orvos által 2022. november 24-én kiállított elsőfokú munkaköri alkalmassági vélemény alapján a felperes az egészségi állapota miatt nem alkalmas minősítést kapott a munkaszerződése szerinti operátor munkakörben történő foglalkoztatásra. Az elsőfokú vélemény felülvizsgálatát kérte a felperes, viszont másodfokon továbbra is érvényben tartották az elsőfokú véleményt. A munkavédelemről szóló 1993. évi XCIII. törvény 50. §-a szerint a munkavállaló csak olyan munkával bízható meg, amelynek ellátására egészségügyileg alkalmas. Mivel a jogszabályok szerinti foglalkoztatásának a foglalkozás-egészségügyi orvos véleménye alapján akadálya van, ezért döntött a munkáltató a munkaviszony megszüntetéséről.

[7] A felperes alapbetegsége schizoaffectív zavar, amely a hangulati élet szélsőséges ingadozásával járó mentális zavar. Jellemzően depressziós és felhangolt – mániás – periódusai vannak. A beállított gyógyszerek hivatottak a hangulat stabilizálására, vagyis arra, hogy a hangulat a normál tartományban maradjon, ne legyenek egyik irányban sem kilengések. A depressziós periódusok mély hangulati étellel, kedvtelenséggel, motiválatlansággal, az akarati élet gyengülésével, szorongással, alvászavarral járnak, míg a felhangolt – mániás – epizódokat nagyzasos tartalmak, kritikátlanság, boldogságérzés, alvászavar jellemzi. A gyógyszerek a hangulati élet stabilizálására szolgálnak, elhagyásuk a hangulati élet szélsőséges ingadozásával jár. Ezek a gyógyszerek nincsenek hatással a munkavégzésre. Az alapbetegség kihat a környezetre is, de nem jelent veszélyt. Elsősorban a felhangolt állapotok szoktak a környezet számára zavaróak lenni: bőbeszédűség, kritikátlanság, nagyzasos tartalmak, indokolatlan viccelődés, fokozott közlékenység, túlzott közvetlenség, bizalmaskodás. A felperes érzelmileg éretlen, énesen működő, a másik igényeivel nem foglalkozó, kötődési problémával küzdő személy, akinek önszabályozása a viselkedés szintjén is alacsony színvonalú, belső késztetései vezérlik, csábulékony, döntően érzelmileg-indulatilag cselekszik, toleranciája alacsony, robbanékonyságra, gátlástalanságra hajlik. Jelentős agresszív feszültség munkálkodik benne, amit a szorongás sem fékez kellően, az acting out felszültségevezetés során olyan magatartásformák is megjelennek, melyeket környezete erőszakosnak él meg. Rosszul alkalmazkodik, a normákat könnyen átlépi, cselekedetei gyakran azonnali, éretlen jellegűek, életvezetése szabálytalan, egocentrikus jellegű. Mindezen személyiségbeli jellemzők az interperszonális térben könnyen konfliktust generálnak, amit egy pszichotikus dekompenzálódás (zavart tudatműködés) tovább erősít. A felperes az elbocsátásának időszakában nem volt alkalmas a közösségben való munkavégzésre, ezt nem tették lehetővé a személyisége és az ezzel járó magatartási mintázatok.

[8] A felperes az ismételten előterjesztett keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes jogellenesen szüntette meg a munkaviszonyát az üzemorvos „munkavégzésre egészségügyileg alkalmatlan” határozata alapján; nem volt perköltség iránti igénye.

[9] Az alperes az érdemi ellenkérelmében kérte a kereset elutasítását és a felperes marasztalását a megbízási szerződésben kikötött perköltségben.

[10] Az elsőfokú bíróság a 46. sorszám alatt meghozott ítéletében a felperes keresetét elutasította és kötelezte őt, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 727 075 Ft áfát is tartalmazó perköltséget. Megállapította, hogy az állam terhén marad 884 820 Ft állam által előlegezett költség és 10 000 Ft eljárási illeték.

[11] Határozatának indokolásában mindenekelőtt idézte a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (Mt.) 66. §-ának (1)-(2) bekezdését, a munkavédelemről szóló 1993. évi XCIII. törvény (Mvt.) 50. §-át, valamint a munkaköri, szakmai, illetve személyi higiénés

alkalmasság orvosi vizsgálatáról és véleményezéséről szóló 33/1998. (VI. 24.) NM rendelet (NM rendelet) 1. §-ának a) pontját és a 13. §-ának (1) bekezdését.

[12] A perben az alperes által közölt felmondásban írt indok világosságát, valóságát és okszerűségét kellett vizsgálni, nevezetesen azt, hogy a felperes a munkaviszonya megszüntetésekor az egészségi állapota miatt alkalmas volt-e a munkaszerződése szerinti operátor II. munkakörben történő foglalkoztatásra.

[13] Lévén szakkérdésről szó, az elsőfokú bíróság háziiorvostan és foglalkozás-egészségügyi, valamint pszichiáter és pszichológus igazságügyi szakértői bizonyítást folytatott le. Az eljáró szakértők a szakértői véleményükben egyrészt megállapították, hogy a felperes a munkaviszonyának megszűnésének időpontjáig alkalmas volt az operátor II. munkakör betöltésére, a felperes munkájával közvetlenül nem volt gond, azonban kimondták azt is, hogy a felperes az elbocsátásának időszakában nem volt alkalmas a közösségben való munkavégzésre, a felperes személyisége és az ezzel járó magatartási mintázatok nem tették ezt lehetővé. Az összefoglaló egyesített véleményükben részletesen kifejtették, hogy a személyiségjegyei miatt tették a felperest alkalmatlanná a közösségben való munkavégzésre, amely álláspontjukat megerősítették a szakértői véleményük kiegészítése során is.

[14] Az elsőfokú bíróság ezen látszólagos ellentmondás feloldása érdekében meghallgatta szakértől háziiorvostan és foglalkozás-egészségügyi igazságügyi szakértőt, valamint szakértő3 igazságügyi pszichiáter szakértőt. Mindkét szakértő egyezően nyilatkozott arról, miszerint a felperesnek a személyiségéhez tartozik az a tulajdonsága, hogy nem tud közösségben munkát végezni, mely magában foglalja és egyszerre érinti a képességét, adottságát és készségét is. szakértől szakértő véleménye szerint az elsőfokú foglalkozás-egészségügyi orvos a felperes tekintetében nem volt jogosult arra, hogy komplexen megvizsgálja a felperest, amiért a kompetenciájába tartozó szinten nem mondhatta volna ki az alkalmatlanságát, hanem ahelyett a másodfokú szervhez kellett volna irányítania a felperest észlelve személyiségét és állapotát, amely szerv már jogosult lett volna komplex vizsgálatot végezni és annak már arra a véleményre kellett volna jutnia, miként a perben kirendelt szakértők is jutottak, hogy a felperes az adott munkahelyen és az adott munkakörben nem volt alkalmas a munkavégzésre.

[15] Ezzel a magyarázattal az elsőfokú bíróság aggálymentesnek tekintette a szakértői véleményt.

[16] Az NM rendelet 1. §-ának a) pontja alapján az alkalmassági vizsgálatnak ki kell terjednie arra is, miszerint alkalmas-e a munkavállaló a munkavégzésre figyelemmel arra, hogy egy adott munkahelyen kell az adott munkatevékenységet végezni.

[17] A kiegészített szakértői vélemény alapján az volt aggálymentesen megállapítható, hogy az alperesnél az adott munkahelyen az adott munkakört csak közösségi munkavégzés keretében lehet ellátni, ezért a felperes a személyisége folytán, a személyében rejlő ok (képesség, adottság, készség) miatt nem tudta ellátni a számára kijelölt munkafeladatot. Az elsőfokú bíróság ezzel összefüggésben utalt a Kúria EBH2006. 1538. szám alatt közzétett elvi bírósági határozatában és az Mfv.I.10.564/2015/4. számú közbenső ítéletében írtakra is.

[18] Helytállónak találta az alperes érveit a tekintetben, hogy kötve volt a foglalkozás-egészségügyi orvos véleményéhez, ami alapján a felperes nem volt alkalmas az adott munkakör betöltésére és erre tekintettel meg kellett szüntetnie a munkaviszonyát. Az, hogy az elsőfokú foglalkozás-egészségügyi orvos ezt nem mondhatta volna ki, hanem szükséges lett volna a másodfokú hatóság eljárása, csak azzal a jelentőséggel bírt, hogy az alperes érdekkörébe és kockázatába tartozott: a perben kirendelt szakértők esetlegesen eltérő véleményre jutnak a felperes alkalmassága tekintetében. Nem volt jelentősége ezért annak

sem, hogy nem került sor ténylegesen a másodfokú orvosi alkalmassági vélemény meghozatalára.

[19] A perben ugyanis annak volt jelentősége, hogy valós és okszerű volt-e az alperes azon indoka, miszerint a felperes nem alkalmas az adott munkakör betöltésére, amit a perben kirendelt szakértők megerősítettek, ezért az erre alapított munkáltatói felmondási indok világos és valós volt. Az elsőfokú bíróság okszerűnek is tartotta az alperes intézkedését, hiszen érvényes munkaköri alkalmassági vélemény hiányában, sőt kifejezetten „nem alkalmas” vélemény birtokában nem foglalkoztathatta a felperest, figyelemmel az Mvt. 50. §-ában írtakra is, emiatt meg kellett szüntetnie a felperes munkaviszonyát az Mt. 66. §-ának (2) bekezdése alapján, hivatkozással a felperes munkaviszonnyal kapcsolatos képességére.

[20] Az elsőfokú bíróság nem vizsgálta a perben felmerült azon tényállítást, ami szerint a felperes más kollégáival szemben kifejtett magatartása zaklató jellegű volt, erre ugyanis az alperes nem hivatkozott a felmondás indokolásában.

[21] Az a körülmény nem tette önmagában kétségessé a szakértői véleményt, hogy a felperes a szakértői megállapításokkal nem értett egyet. A felperes emiatt úgy tekintette, hogy a szakértők elfogultak voltak vele szemben, ám a perben nem merült fel olyan tényadat, ami erre utalt volna, ezért az elsőfokú bíróság nem tartotta indokoltnak más szakértő kirendelését.

[22] Az elsőfokú bíróság nem foglalkozott a felperesnek a felmondásban megjelölt indokoláshoz nem kötődő érveivel, mert azok irrelevánsak voltak a jogvita megítélése szempontjából.

[23] A perben a felperes megállapítási kereseti kérelmet terjesztett elő, melyre tekintettel a pertárgy értéke nem volt meghatározható, így az eljárás során az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 42. §-ának (5) bekezdése alapján 10 000 Ft illeték merült fel, ami és az állam által előlegezett szakértői díjból álló költség a pereszes felperes munkavállalói költségkedvezményére tekintettel maradt az állam terhén a Pp. 102. §-ának (6) bekezdése alapján.

[24] A felperes a pereszesessége miatt köteles viselni az alperes perköltségét a Pp. 83. §-ának (1) bekezdése alapján, amelynek összegét az elsőfokú bíróság a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. §-ának (1) bekezdése alapján állapította meg.

[25] Az elsőfokú ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, annak tartalma szerint kérve az ítélet megváltoztatásával a keresetének történő helytadást. Arra az esetre, ha a fellebbezése nem vezetne eredményre, tíz havi részletfizetés engedélyezését kérte az alperes javára megítélt 727 075 Ft perköltségre.

[26] A fellebbezése lényegét tekintve kifogásolta szakértő1 háziorvostan és foglalkozás-egészségügyi igazságügyi szakértő eljárását, aki vele szemben ellenséges és elfogult volt, továbbá hamis szakvéleményt adott, amikor őt bűncselekmény elkövetőjeként és zaklatóként állította be, valamint amiért arra a következtetésre jutott, hogy őt a személyisége alapján lehetséges korlátozni a munkavállalásban. Ugyancsak vitatta szakértő2 igazságügyi pszichológus szakértő megállapításait, aki szintén hamis szakvéleményt adott, amiért kérte a szakértőt az állítása bizonyítására kötelezni.

[27] Kifogásolta, hogy az elsőfokú munkaköri orvosi alkalmassági véleményében állapították meg az alkalmatlanságát a munkaköre betöltésére, mert az álláspontja szerint még a bírósági ügyben készült szakértői jelentés sem válthatja ki a foglalkoztathatósága korlátozásáról szóló határozatot.

[28] A pszichológiának joga van az emberek korlátozásához a munkavállalással kapcsolatban, de csak bizonyos pályák esetében, nem pedig úgy általában, s ő nem dolgozik olyan munkakörben, ami pszichológiai alkalmassághoz lenne kötve, ezért nem lehet őt kizárni

az emberek közti munkavégzésből. Arra nincs lehetőség, hogy elrendeljék a kényszergyógykezelését vagy egyáltalán olyan eljárást folytassanak vele szemben, aminek eredményeként megállapíthatnák a munkavégzésre való alkalmatlanságát, ilyen eljárást nem is kezdeményezett senki. Hangsúlyozta, hogy a szakértő szerint is az adott pszichiátriai diagnózis mellett munkaképesnek elismert ember akkor is munkaképesnek tekintendő, ha nem szedi az orvos által javasolt gyógyszereit. Ebben rejlik az ügy lényege, ám az elsőfokon eljáró bírónak ennek felismerése helyett pszichológussal vizsgáltatta az alkalmasságát annak ellenére, hogy a pszichológiai alkalmasságnak nincs létjogosultsága azokon a foglalkozási pályákon, amikben dolgozik.

[29] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú ítélet helybenhagyását annak helyes indokai alapján, valamint a felperes marasztalását a perköltségében, amelyet két óra alapulvételeivel 70 000 Ft +áfa összegben számolt fel. Nem ellenezte a részletfizetés engedélyezését a felperes által előadottak szerint.

[30] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg azt, hogy a jelen per megítélése alapvetően szakkérdés, továbbá a szakértői véleményt mint bizonyítékot helytállóan értékelte, s nem volt megállapítható annak aggályossága. Nem egy szakértő járt el, hanem a szakvélemény társszakértőkkel készült, ez is alátámasztja a szakszerű döntést. A szakértők valamennyi kérdésre válaszoltak, a felperesi felvetéssel szemben azt is megerősítették, hogy a felperes az elbocsátásakor nem volt alkalmas a munkavégzésre a munkaalkalmassági vizsgálat alapján, miáltal az elsőfokú bíróság helytálló és megalapozott döntést hozott.

[31] Az ítéltábla a fellebbezést alaptalannak találta, aminek elbírálása során nem lépte át a fellebbezési kérelem és az ellenkérelem korlátait (Pp. 370. §-ának (1) bekezdése), olyan eljárási szabálysértést vagy téves anyagi pervezetést ugyanis, amely erre okot adott volna, nem észlelt (Pp. 370. §-ának (2)-(4) bekezdései).

[32] Az elsőfokú bíróság a tényállást a jogvita elbírálásához szükséges mértékben feltárta, azt helyesen állapította meg, s abból megalapozott jogi következtetésre jutott, amivel az ítéltábla is egyetértett az alábbi kiegészítéssel.

[33] A felperes az eljárás kezdeti szakaszában a keresetét ellentmondásosan terjesztette elő, így például legutóbb a 7.M.70.007/2023/24. szám alatt 2023. május 2. napján benyújtott nyilatkozatában „feladta a többi kívánságát”, mivel látszik azok irracionálitása (munkaviszonyának helyreállítása, direkt védelem az üzemorvosokkal szemben és a 2022.11.22-2029.01.29. közötti időszak átminősítése állásidős időszakká), egyedül annak megállapítását kérte, hogy jogsértő az alperes üzemorvosának az őt alkalmatlanná nyilvánító döntése. A 7.M.70.091/2023/2. szám alatt újból kérte a felperes a „munkaviszony megszüntetésének érvénytelenítését” is, majd az elsőfokú bíróság által tartott személyes meghallgatás alkalmával – 2023. augusztus 30. napján – kizárólag a munkaviszony megszüntetésének jogellenességét kérte megállapítani (7.M.70.091/2023/5. számú jegyzőkönyv), amely kereseti kérelmet bíralt el az elsőfokú bíróság.

[34] A Pp. 172. §-ának (3) bekezdése értelmében valamely jog vagy jogviszony fennállásának vagy fenn nem állásának megállapítása iránt akkor terjeszthető elő kereseti kérelem, ha a kért megállapítás a felperes jogainak az alperessel szemben való megóvása érdekében szükséges, és a jogviszony természeténél fogva vagy a kötelezettség lejártának hiányában vagy valamely más okból marasztalás nem kérhető; a bíróság e törvényes feltételek fennállását hivatalból vizsgálja.

[35] Itt szükséges ismertetni „a munkajogi igény érvényesítésének egyes kérdései a 2012. évi I. törvény alapján” cím alatti 4/2013.(IX.23.) KMK vélemény 1. pontját, ami szerint a munkaviszony jogellenes megszüntetése miatt előterjesztett kereset általában nem

tartalmazhat megállapításra irányuló kereseti kérelmet, amellyel szemben szűk körben érvényesülhet kivétel, pl. ha a munkavállalónak jogos érdeke fűződik a munkaviszony fennállása megállapításához, de nem igényelhet teljesítést.

[36] A felperes a fentebb hivatkozott személyes meghallgatása alkalmával az elsőfokú bíróság Pp. 172. §-ának (3) bekezdésére vonatkozó tájékoztatását követően abban jelölte meg az alperessel szemben védendő jogát, hogy szabadon döntsön az orvosok által felajánlott kezelés el- vagy el nem fogadásáról, értve ezalatt azt, hogy az alperes üzemorvosa őt csak a gyógyszeres kezelés elfogadása esetén tartotta alkalmasnak a munkavégzésre. A kért megállapításra a máshol történő elhelyezkedés érdekében van szüksége, mert jelenleg mindig elakad az állásinterjúkon, ugyanis arra a kérdésre, hogy miért szűnt meg a munkaviszonya, őszintén elmondja: őt alkalmatlannak találták, ezt követően pedig már nem jut tovább a következő fordulóba.

[37] A fentiek miatt helye volt megállapítási kereset előterjesztésének, ezért helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor érdemben bírálta el azt.

[38] A felperes a fellebbezését egyrészt arra alapította, hogy nem volt szabályos a munkaköri alkalmassági vizsgálata, amiből következően nem lehetett volna megszüntetni a munkaviszonyát.

[39] A Legfelsőbb Bíróság 1/2004. Közigazgatási-polgári jogegységi határozata értelmében (amelyet a Kúria a 2/2015. Büntető-közigazgatási-munkaügyi-polgári jogegységi határozatának V/1. pontjában fenntartott) a foglalkozás-egészségügyi alkalmasságról szóló másodfokú orvosi vélemény nem közigazgatási határozatnak, hanem szakvéleménynek minősül, ezért – közigazgatási határozat hiányában – a foglalkozás-egészségügyi szolgálattal szemben a vélemény felülvizsgálata iránt sem közigazgatási per, sem a munkaügyi bíróság hatáskörébe tartozó eljárás nem indítható. Ha a vizsgált személy munkaviszonyban, illetve ezzel egy tekintet alá eső jogviszonyban áll, a munkáltatónak az alkalmasságról szóló vélemény alapján tett intézkedése munkaügyi perben vitatható. A foglalkozás-egészségügyi alkalmasságról szóló másodfokú szakvélemény közvetve ezen eljárások keretében tehető vitássá.

[40] Emiatt nem lehetett a jelen per tárgya a foglalkozás-egészségügyi alkalmasságról szóló vélemény jogszerűsége, így nem volt jelentősége annak, hogy az elsőfokú foglalkozás-egészségügyi orvos túllépte a kompetenciáját, s szükséges lett volna egy másodfokú hatósági eljárás is, mivel a perben eldöntendő kérdés az volt, hogy az alperes felmondásában megjelölt indok valós és okszerű volt-e. A foglalkozás-egészségügyi alkalmassági vizsgálat szabálytalan volta – miként erre rámutatott az elsőfokú bíróság – az alperes kockázatába tartozott, nevezetesen az, hogy a perben elrendelt szakértői bizonyítás esetlegesen eltérő megállapításra jut a felperes alkalmassága tekintetében, s ez maga után vonja a munkaviszony megszüntetésének jogellenességét.

[41] Helyesen járt el ezért az elsőfokú bíróság, amikor azt vizsgálta, hogy a felperes a munkaviszonya megszüntetésekor az egészségi állapota miatt alkalmas volt-e a munkaszerződése szerinti operátor II. munkakörben történő foglalkoztatásra. Ennek eldöntése pedig szakértői kompetenciába tartozott, így helytálló volt a szakértői bizonyítás elrendelése, amivel összefüggésben a felperes – a fellebbezése másik alapvető indokaként – a szakértők kompetenciáját és a véleményük helyességét vonta kétségbe.

[42] A szakértők a felperes fellebbezésében írtakkal szemben nem terjeszkedtek túl a kompetenciájukon, amikor vizsgálták a felperes alkalmasságát az adott munkakör ellátására, továbbá a személyiségét annak megállapítása érdekében, hogy a felperes alkalmas-e a kizárólag közösségben végezhető munkára. A felperes által felemlített kényszergyógykezelés szóba sem került, a gyógyszerei szedése továbbra is a saját belátásán múlik, s őt nem

korlátozták általánosságban sem a munkavállalásban, a pszichológus szakértő pedig annak ellenére véleményt mondhatott a közösségben való munkavégzésre való alkalmasságáról, hogy „az adott foglalkozási pályákon nincs létjogosultsága a pszichológiai alkalmasságnak”.

[43] Az elsőfokú bíróság a szakértői megállapítások között fennállni vélt ellentmondást a szakvélemény írásbeli és szóbeli kiegészítése útján feloldotta, s helytállóan minősítette a szakvéleményt immár aggálymentesnek figyelemmel arra is, hogy a töretlen bírói gyakorlat értelmében azt önmagában nem teszi aggályossá az a körülmény, hogy a félre kedvezőtlen megállapításokat tartalmaz.

[44] A felperes hamis szakvélemény adásával, valamint a szakértő(k) vele szemben elkövetett személyiségi jogsértésével és becsületsértéssel kapcsolatos előadása meghaladta a jelen eljárás kereteit, ezek semmilyen vonatkozásban nem képezték a per tárgyát, így az ítéltábla sem foglalkozhatott ezekkel.

[45] Végezetül szükséges helyesbíteni az elsőfokú bíróság eljárási illeték összegét megalapozó jogszabályi hivatkozását, az ugyanis nem az Itv. 42. §-ának (5) bekezdése, hanem helyesen a 43. §-ának (5) bekezdése.

[46] A leírtak miatt az elsőfokú bíróság megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy az alperes által közölt felmondás indoka valós és okszerű volt, emiatt pedig jogszerű a felmondása, ezért az ítéltábla a Pp. 383. §-ának (2) bekezdése értelmében és a fellebbezés által szükségessé tett kiegészítéssel helybenhagyta az elsőfokú ítéletet azzal, hogy a felperes által kért részletfizetést az alperes hozzájárulására tekintettel a Pp. 344. §-ának (2) bekezdése szerint engedélyezte ugyanezen törvényhely (4) bekezdése alapján annak kimondásával, hogy bármely részlet megfizetésének elmulasztása esetén az egész hátralékos tartozás esedékessé válik.

[47] A fellebbezés nem vezetett eredményre, amiért az ítéltábla a pervesztes felperest kötelezte a Pp. 83. §-ának (1) bekezdése értelmében a pernyertes alperes perköltségének megfizetésére, amelynek összegét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. §-a (1) bekezdésének a) pontja szerint állapította meg.

[48] A fellebbezési illeték összege 48 000 Ft az Itv. 39. §-a (3) bekezdésének c) pontja és a 46. §-ának (1) bekezdése szerint. A költségmentesség és költségfeljegyzési jog polgári és közigazgatási bírósági eljárásban történő alkalmazásáról szóló 2017. évi CXXVIII. törvény 3. §-a (1) bekezdésének d) pontja alapján a per tárgyi költségfeljegyzési jogos volta folytán feljegyzett fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad a pervesztes felperes munkavállalói költségkedvezményre jogosultsága miatt [a munkavállalói költségkedvezmény megállapításáról és érvényesítésének szabályairól szóló 73/2009. (XII. 22.) IRM rendelet 1. §-a].

Debrecen, 2025. április 3.

Dr. Tass Edina sk. a tanács elnöke, Dr. Bakó Pál sk. előadó bíró, Dr. Riczu András sk. bíró